

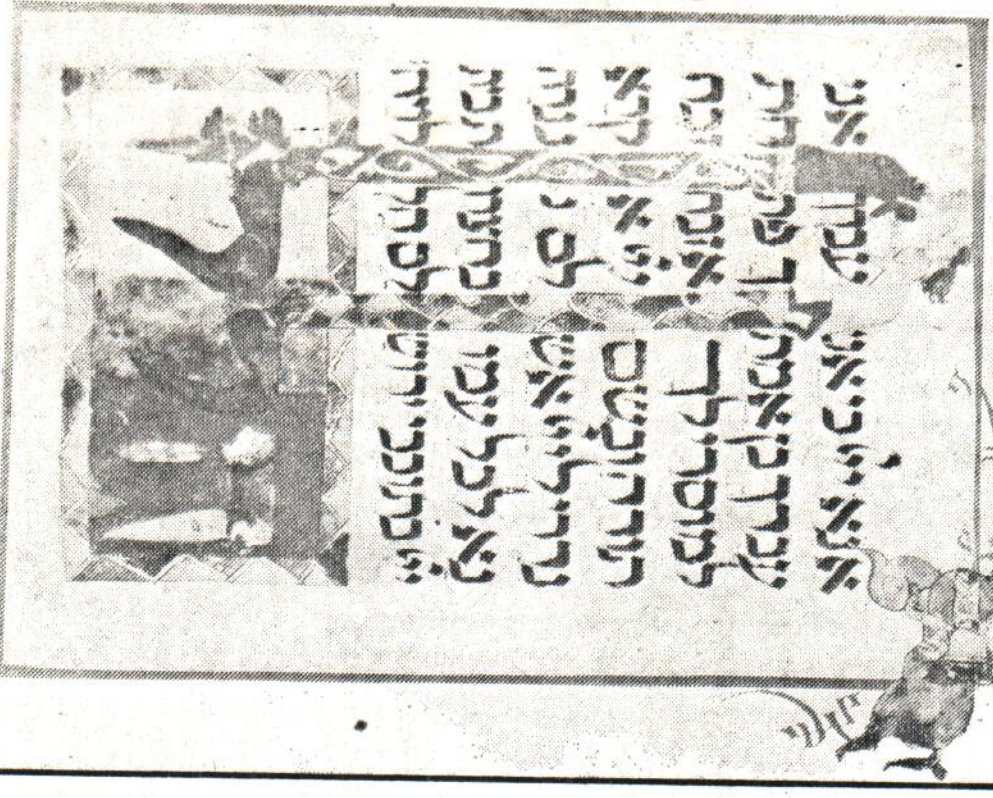
ספרות סופרים ספרים

זיורה שמיר

הרוזמן התל-אביבי היראשון

על כתב-יד גנוז של מנשה לויז משנת 1929

אנא יאניאני נענך אני
 נענך נאמתיך פתחתי
 למסור לך יאניאני
 רעידת נפשם
 נערי לילאיאני
 נצא לליל נענך
 יאנתונכ יורשי לליל

הגדה של פסח מספרד, המאה ה-14. מתוך "לוח כתבי-יד יהודיים עתיקים" של עוזרובסקי. הלוח הודפס ברומס לוין-אמסטרין

מנשה לויז

יחד הצייר פורקל, עלולים היו למצוא עצמם פגועים ונבגדים מן ההצעה לתחומים שהציעו יפה להם (ואין השמות הברזיים מטשטשים את היות "חולות כחולים" רך מן משמח, שזהותם של גבוריו ברורה ומה בקהילת, ובדואי היתה ברורה ומהתקת יך תר בעת שנכתב.

אבל לא רק מתוך החתשבות בודדיו נר תר הרוזמן גנז. והוא ואיה: מנשה לויז ניסה כנראה להדפיסו סמוך להשלמתו

תמונה מדוקדקת של הליכות הכית שניה לה רוזן ברין וורדה שטיינמן) אב תלונות על כישיונותיה האובדים, וכן החבונות מעניינות בהתפתחות ילדיה, השונים זה מזה במזגם ובמראם. החדיה אל רשות הפסי, הגישות כאן בעניינים בתונות וברי קורחיות, גם אם לעולם לא מתוך קנטריות או רשעות, הפריעה בודואי למנשה לויז להציג את הספר בתל-אביב הקשנה של סוף שנות התשעים. ידיו הקרובים, ובמ

קטעים מתוך "חולות כחולים"

חלפו מיום שהלים זראשון של על חייו שנת 1925 עם גל ל חיים של חברי ירכם הגיעו זה מקר ומקר זה של עולה. אך מגור זה עולה מורכבת, הנובעת לו איש צעיר, שונה לו מצום: מה ולא יעמיר ליה, מלויף ולכתוב עליו לטובתו. הם וכן הבורח של אביבת, ידוע בעיקר ספרי מופת כדונמת אורי, "למי צלצל י בראדה" ו"החינוך ברה של סיפורו סיר מאה לילות ביפו היע מספר שנים סיכם תרומתו של מנשה לילות ביפו העתי לסיים אלוי ולסגנון "ב'צאמיר 1983). ספר במהדורה מחודש שצורפה אליו, העמיר שלא יוכל היה לחבר שקד - בתקדים לסרם של יפי". שמיר הדי ומתו של מנשה לויז תחום היאולוגי שב שבו לא היה מצוי בספרות ואישונים של המאה בתרגום מחזות ונס

עוד הונגרים
נערי ליליים
נצא ללילנו
נכתוב לילנו
לילנו לילנו

הזדה של משה מספרד, המאה ה-14. מתוך "לוח כתבי יד יהודיים עתיקים" של ש"ש ווהנבסקי. הלוח הודפס בדפוס לוינאמשיין

נתן ונתן

גשר צר

שנים ארוכות פקדו את הקהילות היהודיות, ולא העניפות זה הגענועים שאוכלים לי את הלחם זכר אור זמן שהיה לנו נעצרים בלחנות עליו את שמונתנו אז עכשיו העץ זולג שרף והקצף עולם הקיץ התעצב הזר מלא ריחות קלומים, פעמוני צחוקים כחם צה עליו אור כעב טל פזום קוצר אללא שאין מי שיתן לי מתילה רק חסד-המסע הסתיו בהרים והתהוות-הימים שהלכיים להם

חסד המסע הסתווי

עבר קיץ כלה קציר ועודני נוסע הלך ונסע הגפלים במורדות ההרים והיהות-הימים שהלכיים להם

הדוא"ר ושמו אישכחלת שבתוב, אחיו האי רגז) את מספרו (1911) על גבולות של ימים לאותה. מסור לו בשם ד"ר שישת שלום ושל על שופלו בסיפור המורפסי (1911) והם אינו סובר (בחירו) שהוא סובט של שלום (1911) אלא ידעים לי את הסיפור החדש וימי צא לי גלינות הדוא"ר, על כתובת של בש וגם כפי כמובן, "על מקום להגות, כי הסיפור "אשכולות ענבים" אינו אלא פטר חת הרומן האבוד. בהמשך האירנה מציין לוי, כי הוא שולח ללוקן מחברת תלמי דים, כמו זו שאבדה. זאת ועוד, פתחת הרומן, שקטע ממנה נדפס לימים ב"הארץ", יש לאשכולות הענבים מקום נבדד, ולמעשה הם משמשים לייסודות דומן בול, כחלק מן המציאות הארצי-ראלי וכתפורה למחת הארטי השורר בין הצעירים היחפים לצעירות חסרות הבית (כמו למשל בסוף הקטע השני מקטר עי הרומן המובאים כאן לשם הדגמה). הן אחר כן הראשונה של הרומן נשלחה לאר-צות החברת "באחריות", ובהעדרן של מטר חזרתית וצילום לא נותר בידי מחבר העתק ממנה. הסיפור "מתי הארץ", שפר חבר תלה בו תקוות מרובות, לא ראה אור והיעלמות המחברת הקשתה של הסופר לחזור אל הרומן הראשון שלו ולסופר להרפאל במקום אחר. מבין הקוראים הם הרופאים את הרומן, אף שהמציאות המ-תוארת בו תרזה בודאי רבים.

בין אם הלוקן לא מטר את המחברת, ובין אם מסרה והשורר לא תמצה - המחבר רת הראשונה של הרומן נעלמה ואינה. אם יש בכלל סיכוי להוציא ולרדה טמון באר-צות הלוקן, שעדיין לא סודר. גל מאשה לוי, שסוקה כבר את לא הארכיונים האחד רים, שנגיעה להם במשה זו, העלתה חוס בודד.

יחסי שאובדן המחברת הראשונה מנע את-פסוקי הרומן, ויחסי שהאכונה מאר-צות שלום ב"הדוא"ר, הנבדדה את השונית של הסופר הצעיר, שמבוא ויאל פזר את כוחותיו על פני שבעת הימים, ואת צנע כשרונו המבוגר השכיח בתחום דבריהם של אחרים. כמו שטל חלק פניל בתפקות של אספר רבים ורבי-חיוביות בעולם לא הגיר לעצמו לעצור את הגלגל ולהחזיר אל הרומן האישי ביותר שלו, ומצאת דם עלומי.

לוסיה שלונסקי - אצל לוינאצלי שכנתה

ענתה יקותיאל-כהן, נדחתו של עקובה

לוינאצלי

יחוד הצעיר פרנקל, עלולים היו למצוא נצי-מם פנויים ונבדדים מן ההצהרה בתחומים שהשעשע יפה להם (ואין השמות הבדויים מציגים את היות "חולות כחולים" רר מן-פפת, שזוהתם של ויכורי ברוה ומו-בהקת ובודאי היתה ברוה ומבוקת יח-תר בעת שכתב).

קטעים מתוך "חולות כחולים"

אבל לא רק מתוך המחשבות בידיו נר-תר הרומן נתי, והא ראה: משה לוינאצלי כנראה להדפיסו סמון להשלמת השכור של רסקין.

חוף הים המה ממכרי-נעכים מבוקים כמון, מתגרים קטנים של פיסוקים, ממולגים ומשוב רב של טיילים וטיילים מבוססים ומבוליים (1911) מצרים שחופים כבולת לבושי לנחת כשול ומיניעים בשקט קפוא את נפיש הם החצובים. ערבים נמישי גורות כנשים לבושי-מכונים שופעים באשוחי שקי, חיות מרוקמות ותבושי-אנוכר על ראשם מלובים בקול ונצחקים לחישה שקי, ים מלאות, נשים ספרדיות-יהודיות הנוצרות בשר, ערויות שפני צמודים ונומים, מבוקלות פנים, מציחות בבתי-יהודה הנוצרות (1911). הדידים דקות, גרציויות, ורקמות בניון, קוראות בישול ונחונות בישיה (1911). הדידים השתתתו על החוף ביד עי אלה שלבושו מכוכי הארץ קצרים, תולעצבת-כד-לשף לוח שרוליים ושסור תענוות ומעמד השבע שהיונה רובע מיוחד על החוף, הם הסתכלו בכבוד השמש שהתנפף באופק הים כדיסקוס נחשתי וצלל לתוך הדיכי-ים הצנונים. בענף החרדמי העצמי אורי האויות המחתק המכיל יותר והבלטי את המתהצות הבדודת שצרחו על הסלע.

לולא נשים דשנות אלה, אפר קנמן, הוראת כמבוסמת לעשתות המקסי-ות תאוותיות, שאין ושאר תבלין מכוני - היטי וכלים לדמות שהלל מחקדש לת עילאי ללא תשוקות מצוקות, בול נהר כחול, כוכבים זולפים אורם, והים משול לעיר שמדמים סוגדים עליו לפלכת-היחיה.

מחוק היה קנמן לעודד תאוות, התייחס לנשים כלבובות-חסיונה והתהלך נפתחו בחוף ובחירות, שכן ענגונו שלא מודע.

כי-השתה הצופים יותר, כמו גילוי שוקיה הלכנות משמת, אב טספה על-הנצעים להשיח תפוחים, והישוף העניקות, אב ליקטים על הקרקע מנחתי חודי.

אשור על

את רכב החל משה יאליסיסית האפטי-הורביב, כי אם דור-ית הוא אף היה אר-תב רומן ריאליסטי על וקנת הניח העב-ז או נבנתה אלמנת לוי, מסרה בימים-האמור היה כנראה שא"ש (1913) ים" (כשם קטע הפה-ארץ" בשנת 1929) מה בתחילת 1929 ורונה נרשים פברוא תואיים בו התרחשו יו. אר ער הים לא עשים קצרים, שבקי-על תבולת, ורמון יוד-וחת את "סודי

לסייה שלונסקי - אצל לוינ ואצל שבתאי

ערה יקרת-אלי-כהן, וכדתו של עקיבא אריה וים, מקימי העיר ומבניה, כתבה מחקר על תל-איב כסיפור העברתי, והיכרות כללה רשימה משימה של קוב. צי סיפורים ורומאנים, שנכתבו על רקע תל-איב לצי רשימה זו, וניתן ללמוד על כל כפר בשנת 1912 כתב א"א קנק את סיפורו "הדת הארץ" על רקע תקופת הראייה של העיר. משמע, שליש שנים בלבד לאחר שהעיר הקמה, כב החלה להיווצר ספרות, שתל-איב משמשת לו רקע.

ספרו קצי יכול אמנם להיכתב בסגור לארוע, אך לשם הכינת רומן נדרש בד-בכל אותו "דיסטופי" ידוע, המאשר הסמכותו של חזויות, הפנמה של תהליכי נפש והנמה של החליכים חברתיים, הודו מן הראשון שתל-איב משמשת לו רקע, לצד הרשימה הנ"ל, הוא "האניות האחרות", (למעשה, חלק מרומן רחב, עד כה "הרשימה של א. ראובני, רומן זה מתרחש ברוב בירושלים, והיארו יפו ותל-איב באים בו אך ורק בשוליים. לעומת זאת, רומן "חולת כחולים" מתרחש כולו בתל-איב ולמעט נחות קצרות אל החיי-יישוב העוברת, אל המושבה ואל הקיי-בזק, ואינו טועם כלל טעמה של עיר אחר. הוא ככל הנראה הומון הראשון שכולל אוניברסל-דתי-איבי.

נהיית מנישה לוינ אל הצבע הכחול הותה לומים סימן החיכוך של הויכוח הסטורי-ליסטטי, ב"סורים" פרסם סיפור בשם "הסוס הכחול", בהארץ, פרסם פואמה בשם "החייט הכחול" וגם ב"מאה לילות בלון העתיקה", ב"על עיר ועל ים" וב"שלושה מלאכי מושלים" ימצא הקרי-רא לעתים מזומנות את הצבע הכחול, בדר מן "חולת כחולים" לא זו בלבד שמתעורר בים החול הם והשמים של העיר הלבנה, שצמחה מן החולות; הצבע הכחול מסמל בו את הענווים אל כל מה שקשה להשיג בו בית החרוה החרוה, ופי איחופה החרו-נו; החוויה האסתטית והאנוטלטקטואי-קום, החוויה האסתטית והאנוטלטקטואי-קום (סוף עמוד 8)

ערה יקרת-אלי-כהן, תל-איב כסיפור בסיפורים" (תל-איב כסיפור בסיפורים) חובר לקרי-את הותאר מ"א, בהדרכת פרופ' נודית גוב, רון, אוניברסיטת תל-איב, תש"ו תשמ"ה, עמ' 210

לפי
אין
לפי
אין
לפי
אין
לפי
אין
לפי
אין

נפתלי הרשימים והאנוטלטקטואי עם בדתותיה - נעה כפית זו עמלה לפרוץ למנות משמנת אב טיפה על התציד-בייסתה הצעירים יותר, כפי גילוי שיקוי הלכות משמנת אב טיפה על התציד-לישיר המפרים, והישף שירת הענקית אב ליקוטים על הקרפס, ונחתי חרדי-כה עד להבלי, מתוך מבוכה ורחמים המכונים את הארבע השקיות פעם את העגלים כחל אימם ונמטה קשתה ל"י אותה רבה - סטישה, היית יוצא השדה לאותה חלצה התישה ומאלת קשתה אלומת, תוכן שוקק זה כמו בנות המפרית לא תראיה עניי יותו, היא נמלה ממש עם אסדאדמה, הנוף בה שיוני ענבים, ולוה גאה היתה ולא נתנה לבחוריה-הכפר לנפח ל...)

עם סגירת הקייסקים המוכשים שבו שלשום לחדד רסין שהיה צריך חללים, תחת סיפוני, חום היום הנתדף בו והמם את הדאש, שהו שם אבדיר-צעות, ולאם, מפתקים ועניינים כאלו ברוח את שלוש הנופים ונמדד לעלות על גגהבת אופן לוכיב לא באורך ולא ברוח את האביב את הזמן עד השחר, בעיושן ובשיחת על השטות, להרנות מהנוף הלילי ולהאביב את הזמן עד השחר, בעיושן ובשיחת על האמנות ששונאות ואהבת הוי, לשמחה מצא שם כסא-המסב ומסד שקנמן-הטיל בו גלמו, התמסה במעילי, שלא ענינו לוכבים שהליוה כאבני יקרות - ארבעים קיט משקלן, הפקידים לשונמיו והבטיח לחברי שהיה הראשון שיקיים משותם כשהמבטח תחל להכות על קדקדו, בכותם בחלומות עניינים, ירד מן המג ועל על מצבים.

ובשובו מביתו של ברין (שטיינמן) מתאר רסין (לוינ) את מראות העיר הצעירה

בנות לסמטאות הנולדות במדרון אל החוף הבהיק מראותו המבולות של הים, משם הלאת סוכות-גזו בקיני-סיניצים החרודים, היוקיים והסנולים חלי-נדריסטוריים ללא וילונות ללא מלונות עמסי פמפראת-שעודה ומשקאות. אותה שעה אכלו שם החמלים בפועלים, אלה שהסכינו לקיצוץ-חרד ומרק שעועית פמסי ביום. אוטומובילים הביאו לבתי-החרוה את השי-האיכרים ובו-יחד מהמשובת הסמכות המניטי סרבלי-בשרו, לחדי ענתו עם לצפת לפי-שור-פמסאם שבתו צפת אוש-התעד למען הכנת, עגלות-החיות קולות מלאו את הרחה וגרמו לאמיתותן אחר בקלסותם הצע, בקיינום, בעניינים היותם, וקואה מוטות אושלת-בנות, בטנאים אושלת-ענבים, הודיים הכריזו על קלחיתותם שלוקים וצלמים סדרד קבוצת מתרחצים בפוזות-ים הפשיות לפני צלמוניותם. בחורים מהושלים החמרו במרוצים, בשחיה והצעות הנוו עניינים נכבד צניפי-קו-הגמו לאלה שהתאו חיסן ונברכה מהן מומי-זעו קשיט - במן סמורבלת, שדי-המתקנות עם הגופה חשן וברכה מהן מומי-זעו קשיט - במן סמורבלת, שדי-במעלה המדרון מצא את מתיח [אהבתו של רסין] תחת מסתרי-שמישה תקנה בחוף, בנד הרחצה מגלה סרבלי-שיוקיה הסגלגלות, סובכ-דגליה הרכים, בטונה הסגלגלה וצלמוניתה הצרות.

- יפתי, אמר אלה, אקט נאה זה שסמל נופך אין משלו בון אלה השוים המתחננים שם, כאלהבתו אותו ראיה חסיד הפרווחיו כמות, והוא בבטא חלף הויזו צמח כללי, נון ענינו הפך חום להט, מצאו הקמו באור מלא, שעני עוטרו חיווכו רוקן ופפתיו פתחו ופתו ופתו.

התפיש בבני בצל-שמשותה, עמד למנה עלם בפרווחתו, קומתו לא גדולה, חיסוב אביזר לחייו רומני וממנו, השתחט לצידה והניח ראשו על הודעה.

עיוומו היה יכול להיות יודת צניע, אמר, אלמלא היה יודת בנות.

הנחה הסמיקה, עטחה צניע מול ראי ארקה וקבלה על כמישות קלה בנות פניה, דואר המוצר בדק כל שרפוט זע בלסותות האוכליות, במסורה, נומתו, בקלחתה התפתחת העניד רק צירוב שוה, ששישה פנה יותו חלקים ונשימים.

- הרבה נערוה, קיודתי, תתקאות בנות עורף הוחוב, מעצב הוא שרוב פני השוים מקידימים להתבטב בו בופן שופן משתמר עד כבישול.

בצו שניגים מאשכול אחד ענבים.

תלמות המתכת האכורה

מדוע ננו מנישה לוינ את את כבור ספריו לתלמות זו לפרת שתי תשובות אפשריות, ואין לזקת איז מין הפרעה בבחינת של חסופ לזון לשכתה יצירה, שבה הש-קייע מתראד כמה שנות עבודה.

התשובה האחת נעוצה באופי של החר מן: לפנינו רומן מפתח על הכותמה של תל-איב בשנות השישים. הוי אלה שנות עלה המלני, רעב ומאורות דמים, והנה כלל התפתחות הלעל אין כמעט וכו-שום עמדים צפופים, חספר מתמקד במקד ומ קצי כתיי של אמן צעיר ומיטיב, דל רסין, בן-דמותו של מנישה לוינ, באהבתו ובמרווחתו, ביריוויוותיו עם אמונים ועם נשים השתמטפו בחוגי האמונים, ביטויים טיז באקן ובחיחותיו עם ירדיו הסופרים והציורים, ועל מה משוחח רסין עם ברוך (בן-דמותו של אברהם שלונסקי) עם ברוך (בן-דמותו של אליעזר שטיינמן) עם פרנק (בן-דמותו של הצייר פרנקל) ועם אחרים? בעיקר על מחשבת השירה ועל מחשבת האמנות, שהנישה אחת ועל חושבי רועים הגדולים של התקופה, לכל הפעלי טיקה הציונית אין כמעט זכר בספר, ומי טים בביופיה של דא וינצי ורמברדט נהויים לסיין ולחבריו מפסטי חיייהם של חיים וייצמן ושל בלד-צנפולון. שיתחיהם הותהו לא בבתי-הקפה החלי-אביבים, כמנופה מומן שבמרכז החיי-הספרותי, ים של המודנה התל-איבית, כי אם בב-תירה הפסיים, בהדורות השכורים, בחי-די אהבותיהם.

רסין (מן לוינ) מרבה למשל לבקר בבית המסבי של ברין (א שטיינמן), ירדיו חסוד בווארשה והמסיד ענד בירחון "קולות" 'כתובים', ומתוך ביקורים אלה נמסרת לון

ספרות סופרים ספרים

הרומן התל-אביבי הראשון

(סוף מעמוד 3)

"נואי סומבר" ("לילה אפל") נקניקים בימי המחסור, מתוארת כאן כ"יפהפיה מְנְקִיית" (בובת הדגמה), שעניי כל העוברים ושבים נעוצות בה. עיצוב דמותה אצל מנשה לזין ואצל יעקב שבתאי, בהפּרֶשׁ של יובל שנים זה מזה, הוא נושא מעניין להתבוננות ולמחשבה.

מסמך מרתק על אמני המודרנה התל-אביבית

תקצו היריעה מלתאר את כל עלילות רסין וחבריו, אף שהם נעים בעיקר סביב עצמם, כאמנים אנוצנטריים בכל זמן ובכל אתר. "חולות כחולים" הוא מסמך מרתק ויחיד במינו על אמני המודרנה, שבהנהגת א' שטיינמן וא' שלונסקי, עם התרחבות העיר תל-אביב והפיכתה למרכז הספרותי בה"א הידיעה, חלף אודסה וורשה המתרוקנות מסופרים עברים. ייחודו של רומן זה בולט במיוחד למקרא ספר כ"מות המ' שיח' של י"ד ברקוביץ (1931), שאף הוא מתאר את החוגים האינטלקטואליים, אך המשימים עצמם לכאלה, בתל-אביב של סוף שנות העשרים וראשית שנות השלושים. אך בעוד ספרו של ברקוביץ מתרכז בחוגים האזרחיים, ושיח ושיח לו עם בעלי בתים עשירים, המארחים סופרים בטרקלי-ניהם כדי להתנאות בהם במסיבות נוצצות, מתאר ספרו הגנוז של מנשה לזין את חייו העונני והרעב של אמני אמת, שלא ידעו אחר אופנות חולפות למען כסף. הצייר פרנק (פרנקל) מבכר לשמוע את קובלנותיה של אשתו מלצייר "יהודים מטולתים ומ' צוויצים, הרוקדים בספירל (...). כשספרי תורות חבוקים בזרועותיהם", כמו אותו צייר עשיר ורגן, "זיפן רומנטי מהכרה, המנצל את סנטימנטי האומה להנאת בצעו האישי". אך טבעי הוא שספרו של ברקוביץ נכתב בנימה סאטירית, בלגלוג מפוכח שמתוך טוב לב, ואילו ספרו של מנשה לזין בעיניים מעורפלות מחלום, מתוך ומכאיב כאחד. יש מקום לקוות, שהמחברת האבר-דה-תימצא, וגם אם לא תימצא ויחסור בו ברומן הגנוז כחמישה אחוזים בלבד מהיקף הכולל, יש מקום לשקול את פרסום המסמך המקוטע, כי גם במקוטע יש בו סגולות רבות, שכל סופר עברי היה מתקנא בהן וגא להתברך בהן.

ז. שמיר

לית, שקשיי היומיום בארץ החמה ומוכת המחסור הופכים למושא זעזועים; האהבה השלמה, שהיא תמיד יפה בהזיה מאשר במציאות.

באמצעות דמותו של דני רסין, מצטייר מנשה לזין כאיסטניס, המסוגר במגדל השן של אמנותו, כמי שאינו נותן לזוהמת החיים לסאב את נפשו. בלכתו אל חדרה של מז'יה אהובתו, הוא עונד ציפורן אדומה בדש כותנתו, את הארוחה הדלה (כוס לבן, לחם וגבינה) הוא אוכל אתה לאור נר ולמקרא מלותיו של משורר הלני, שנהרג בע' לומיו בשדות הקטל; הוא אינו יכול להבין כיצד ידידיו האמנים יכולים להתגורר בין הפצים כעורים; תנאי מוקדם ליצירה הוא ביעור כל כיעור חיצוני מסביבתו של הירצו. את שיני המזלג הוא מנקה במפית, ומ' שתכל בתימהון בחברו לזין (שלונסקי), האוכל את ארוחתו בכל פה. מילוי תביעותיו האסתטיות חשובות לו לרסין ממילוי תביעות הגוף. ממון ומזון הם משניים בחיבתם בעיני דני רסין, ולו קם מדיצי' עברי ופטר אותו ואת חבריו האמנים מעול הפרנסה, כי אז לא היו לו לרסין דרישות נוספות. למי שירצה לדון את אופיו לכף חובה, יצטייר דני רסין כדמות פסיכית מעט, שיוזמותיה אינן מרובות ושיור' מה מתמלא מחולייתו.

חבריו האמנים אף הם מרבים בשיחות פילוסופיות, בשיטוטים ובהזיות על עתיד טוב יותר. הנשואים שבהם מוציאים בקר' שי רב את פרנסת ביתם וזוכים לקיתון של טרוניות מנשותיהם הממורמרות. הרווקים מסתפקים במועט שבמועט וחולקים ביני' הם חדר שכור בעיר או במנוזר במבואות העיר. אפילו שכרו של חדר דל וצפוף, הוא לעתים מעל ליכולתם, והם מושלכים ממנו או נמלטים ממנו באישון לילה, בהותירם חוב של ארבע לירות, שאין ידם משגת לפרעו. על רקע דלותם, בולטים בני הזוג שלונסקי - המשורר הבוטח, בעל רעמת השיער השחור, "שעלומים עורבו בו עם לאות קשה", ואשתו היפהפיה הבלונדינית, "שחקנית סטודיה דרמטית", בזבזנית ומ' פונקת, שמעניקה מן הבשר שבצלחתה. לכתה ולכלב נוסף שנטפל אליה במסעדה. לוסיה שלונסקי יפת הקלסתר ורחבת הלב, המעוצבת ב"זכרון דברים" של יעקב שבתאי בדמותה הפתטית וההיסטרית של הזמרת קמינסקיה, שהאכילה את כלבה